

Sygn. akt I PK 92/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa K. C.
przeciwko W. Spółce Akcyjnej w G.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt VIII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 października 2014 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 9 kwietnia 2014 r. oddalającego powództwo.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego to jest: (-) art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 45 § 1 k.p. poprzez uznanie, że złożone powodowi wypowiedzenie spełniało przewidziane prawem wymogi, to jest zawierało wskazanie przyczyny wypowiedzenia oraz kryteria doboru pracowników do zwolnienia, podczas gdy faktycznie wypowiedzenie

nie zawierało tych elementów a kryteria te nie były oczywiste i znane powodowi; (-) art. 45 § 1 k.p. poprzez przyjęcie, że kryterium doboru pracownika do zwolnienia opierające się na spełnieniu przesłanek zatrudnienia w zlikwidowanym dziale systemów korporacyjnych departamentu [...] oraz nie przyjęciu do pracy w innej komórce organizacyjnej jest jednakowe dla wszystkich pracowników podlegających ocenie, czytelne, przejrzyste i obiektywne; (-) art. 8 w zw. z art. 22 § 1, art. 117 § 2 oraz art. 32 § 1 k.p. poprzez nieuznanie, że sytuacja, w której pracodawca przerzuca na pracownika ryzyko związane z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą w ten sposób, iż zwalnia pracowników w przypadku zakończenia projektów o określonym z góry okresie realizacji stanowi naruszenie zasad współżycia społecznego i w takim przypadku wypowiedzenie powinno być bezskuteczne.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne ujęte w formie następujących pytań:

(-) czy kryterium doboru pracownika do zwolnienia opierające się na spełnieniu dwóch przesłanek: zatrudnieniu w zlikwidowanym dziale systemów korporacyjnych departamentu [...] oraz nie przyjęciu do pracy w innej komórce organizacyjnej jest jednakowe dla wszystkich pracowników podlegających ocenie, czytelne, przejrzyste i obiektywne i czy w ogóle może zostać poddane takiej ocenie, skoro *per se* przyjęcie takiego kryterium doboru pracownika opiera się na uznaniu pracodawcy, a nie obiektywnych ocenach:

(-) czy w sytuacji, w której pracodawca organizuje swoją działalność w ten sposób, że wykonuje na rzecz podmiotów trzecich projekty o określonym z góry okresie realizacji i w celu ich wypełnienia zatrudnia pracowników na umowę o pracę na czas nieokreślony, pomimo iż ma świadomość czasowego charakteru istnienia danego stanowiska pracy, a następnie po zakończeniu projektu zwalnia pracownika, dochodzi do przeniesienia ryzyka związanego z działalnością gospodarczą pracodawca na pracownika i przez to naruszenia zasad współżycia społecznego?

Zdaniem skarżącego w sprawie istnieje również potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów w zakresie tego, czy przyczyna wyboru pracownika do zwolnienia (kryteria wyboru) powinna być wskazana w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z powodu likwidacji jednego z analogicznych stanowisk w przypadku, gdy kryteria te nie są nigdzie sprecyzowane, a stosowane w praktyce przez pracodawcę kryteria są nieostre i ocenne.

Ponadto, skarga kasacyjna ma być oczywiście uzasadniona w zakresie naruszeń prawa materialnego wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej.

Pozwana w odpowiedzi na skargę wniosła o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania, o jej oddalenie; w każdym przypadku o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego (np. postanowienie SN z 26 maja 2010 r., II PK 55/10, LEX nr 1663558). W ramach tzw. przedsądu badane jest przede wszystkim zaistnienie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienia SN z 26 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.)

Jako przesłanki przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, potrzebę wykładni przepisów i oczywistą zasadność skargi.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga od strony skarżącej sformułowania tego zagadnienia, wykazania jego istotności oraz nadania mu charakteru prawnego przez przytoczenie przepisów, w związku z którymi powstało (postanowienie SN z 26 maja 2010 r., II PK 55/10). Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do oceny normy prawnej w indywidulanej sprawie, ponieważ stanowi problem jurystycznie doniosły, o ważkim znaczeniu dla systemu lub dziedziny prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to sam skarżący może wpierv stwierdzić, że takie zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy (postanowienie SN z 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 1678073).

Powyższych warunków nie spełniają zagadnienia prawne sformułowane przez skarżącego. Zagadnienia te koncentrują się bowiem na ocenie okoliczności faktycznych tej sprawy. Nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa oraz jego zastosowanie w tej konkretnej sprawie. Skarżący nie przedstawił również argumentacji prawnej wskazującej na istotność zagadnień prawnych wskazanych we wniosku.

Odnośnie twierdzenia o potrzebie wykładni przepisów prawnych w zakresie tego, czy przyczyna wyboru pracownika do zwolnienia (kryteria wyboru) powinna być wskazana w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z powodu likwidacji jednego z analogicznych stanowisk w przypadku gdy kryteria te nie są w żadnym miejscu sprecyzowane i jednocześnie są ocenne, po pierwsze należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego obecnie jednolicie przyjmuje się, iż w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z powodu likwidacji jednego z analogicznych stanowisk pracy powinna być wskazana także przyczyna wyboru pracownika do zwolnienia z pracy, chyba że jest ona oczywista lub znana pracownikowi z innych względów (wyrok SN z 20 stycznia 2015 r., I PK 140/14, LEX nr 1653739 oraz powołane tam orzeczenia). Po wtóre, zaskarżony wyrok

opiera się na ustaleniu, że powodowi znane było kryterium doboru do zwolnienia – to jest zatrudnienie w zlikwidowanych dziale systemów korporacyjnych departamentu [...] oraz nie przejście do pracy w innej komórce organizacyjnej. Ustaleniem tym Sąd Najwyższy jest związany również na etapie tzw. przedsądu (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.). Sformułowana przez skarżącego kwestia, budząca – jego zdaniem - poważne wątpliwości i wywołująca rozbieżności w orzecznictwie, nie pozostaje zatem w związku z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. postanowienie SN z 6 lutego 2014 r., I PK 246/13, LEX nr 1646083).

Odnośnie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w związku z naruszeniem przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawach kasacyjnych, skarżący, we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w żaden sposób nie uzasadnił oczywistości tych naruszeń, a także oczywistej wadliwości zaskarżonego wyroku wynikającej z tych naruszeń.

Uwzględniając powyższe, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy tzw. przedsądu i dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.